

je posekal meč, nekaj jih je pa pokopalo svinčeno zrnje. Nekoliko sto, ponajveč žen in otrok — je pribežalo v gozd, ker so možje branili Druzom v soteski, da niso mogli za begunci. Ker niso Druzi mogli prodreti soteske, priplazili so se na okolu in zažgali gozd na vseh straneh. Tako niso mogli Maroniti ubežati smrti. Kdor je bežal, zalotil ga je Druzov meč ali pa svinčenka. Kdor je ostal v gozdu, bil je sežgan, če ne sežgan, pa zadušen od gostega dima. V **Deir-el-Kamaru** so segnali Turki, ki bi bili morali braniti Maronite, vse krščanske prebivalce pred vojašnico in jih pregovorili, naj jim izročé orožje. Obetali so, da jih bodo potem branili pred Druzi. Ali komaj so prevarani in zbegani Kristijani izročili puške, vže so Turki odprli vrata Druzom, ki so posekali vse Maronite, zažgali njih hiše in jih oplenili.

Tako so prelivali kri za sveto vero stanovitni Maroniti meseca velikega travna 1860 l. in so spričali, da je za Krista umreti sladko in častno.

Da so Druzi pravi posebneži, kaže tudi njihova obleka. Možki posnemajo Turke. Pa vender niso popolnoma tako opravljeni. Nikakor ne morejo zatajati, da nimajo pravega domovja. Zato pa posnemajo druge narode različnih plemen. In tako nastane tista čudna zmes, kakor jo imajo v veri, tudi pri nošah. Prav dobro jih označuje tudi to, da so vedno oboroženi s puško, samokresom in nožem.

Prav posebno čudno so oblečene ženske. Na glavi imajo tako imenovani „**tandur**“, neki rog, ki moli visoko nad glavo. Bogatejše ženske imajo te rogove srebrne in še celó pozlačene. Na ta rog obešajo potem pokrivalo. Navadno je platneno. Spodnja obleka je črna; čéznjo pa povijajo bela zagrinjala. Res so, kakor kaki strahovi, ki jih postavljajo pri nas v koruzo, da plaše vrane.

Kakor sploh na jutrovem, takó se dičijo posebno Druzinjé z raznim lepótičjem. Vse mora bingljati in cingljati okolo ušes, po čelu in po vratú. Če je več kovinskih, zlatih in srebrnih pločie porazobešenih po njej, lepše se ji zdi.

Sploh pa trdé, da so Druzi zeló gostoljubni. Tri dni sme menda ostati pri njih tujec, in strežejo mu prav dobro. Kadar gre pa iz hiše, in je nehala gostoljubnost, utegne prejšnji prijatelj ubiti svojega gosta. Zato mi ne bodemo radi okašali njihove gostoljubnosti; raje verojemimo, da je res takó. *Basnigoj.*

Pri božičnem drevesci.

Krasnó drevesce si božično,
Na tebi sto darov blestí,
Rad gledal v te bi nepremično,
Oj rad vse svoje žive dní!

Otroških let si ti mi slika
Ko upov sto očém migljá,
Sreé mladó prihodnost mika,
V veselji duša trepetá.

Krasnó drevesce si božično,
Kakó z darili se šibíš!
Življenje moje — tebi slično —
Mar tudi kaj sadú rodiš?

Rakulski.

